

begin jaren tachtig voor ogen had. Dat in de persoon van Denvers artistieke verantwoordelijkheid en pedagogische bekwaamheid verenigd worden is één van de beste dingen die het gezelschap kon overkomen. Het is vooral dankzij intensieve training en repetitiewerk dat de dansstijl van het KBVV meer maturiteit, vorm en karakter heeft gekregen. Toch lijkt het er op dat elk seizoen opnieuw een gevecht is met het streven naar deze eenheid en eigenheid. Dit resulteert misschien wel in een constante en zelfs behoorlijk hoge kwaliteit, maar van een positief graduele ontwikkeling of evolutie in stijl, karakter en uitstraling is er de jongste seizoenen nauwelijks sprake. Paradoxaal genoeg is er wel een evolutie in repertoirekeuze en programmering.

Het avondvullend repertoire

Het seizoenprogramma van het KBVV laat zich opsplitsen in twee opmerkelijke tendensen. Er is enerzijds de tendens om de toeschouwer jaarlijks minstens één keer te laten kennismaken met een modern-klassiek programma en anderzijds er is stevast de première van een klassiek avondvullend ballet. Daarnaast herneemt het KBVV slechts af en toe een aantal modernere werken, daar waar de herneming van het avondvullend ballet van het vorige seizoen stevast op het programma staat. Ook voor de buitenlandse tournees worden de avondvullende balletten die het afgelopen decennium onder Denvers tot stand kwamen regelmatig opnieuw ingestudeerd. Een niet te onderschatten opdracht voor solisten en corps

de ballet, maar wel de meest effectieve manier om het eigen repertoire levend te houden.

In de samenstelling van het avondvullend repertoire zit een duidelijke evolutie. Denvers opende zijn eerste seizoen als artistiek directeur met de Nurejev-versie van *Don Quichote* en gaf de rol van Basilio aan gast- en sterdanser Irek Mukhamedov. Door deze absolute publiekstrekker te programmeren trachtte Denvers de heterogeniteit van het ensemble te mas- keren. Gaandeweg wist hij toch de zware dramatiek van Pavlov achter zich te laten, ruimte te geven aan een spitse vitaliteit op het vlak van techniek en expressie en het gezelschap te homogeniseren. De repertoirekeuze gebeurde conform aan deze pedagogie. Met *La Sylphide*, het oerromantische klassiek ballet van Flem-

De Notenkraker – André Prokovsky, Koninklijk Ballet van Vlaanderen / Paul De Backer

